

deraf i al den Måd, man nyder, som man mener vil være skadelig. At Nydelsen af disse Stoffer kan være skadelig, fremgaar ogsaa ganske klart af de Forholdsregler, som ere tagne baade i Udlandet og her hjemme med Hensyn til Indblanding af saadanne Stoffer t. Eks. i Vin, Cognac, og Rom. I Frankrig og Tyskland er det ligefrem forbudt at indblande Borsyre og enkelte andre Stoffer i Vin, Cognac osv., og her i Danmark have vi jo Loven om Forjælfning af Levnedsmidler af 1ste April 1894 og en i Henhold dertil af Justitsministeriet udstedt Anordning af 7de April samme Aar, hvori der ligeledes udtales et direkte Forbud mod at indblande Borsyre samt andre Stoffer, som kunne være skadelige for Sundheden, i Vin osv. Det viser sig altsaa, at man paa enkelte Omraader er gaaet meget stærkt frem i saa Henseende, og hvis man i Udlandet skulde slaa ned og saa paavist, at Indblanding af andre Konserveringsmidler end Salt kunde komme ind under Begrebet Forjælfning, vilde det jo være ganske overordentligt uheldigt, saafremt noget Smør fra Danmark skulde blive dømt af denne Grund. Der er derfor af den Grund alt muligt, der taler for, at den danske Lovgivning værner os mod denne Fare; thi dersom vi saa vort Smørrenomme i England udelagt, vil det være til saa ubodelig Stade for det danske Landbrug, at jeg næppe tror, vi let forvinde det.

Det ærede Medlem havde andre Betæneligheder, og der var navnlig den, at det kunde genere vor Import og som Følge deraf ogsaa vor Eksport til England og forringe Betydningen af Kjøbenhavn som Stæpplads. Jeg kunde tænke mig dette, saafremt den ny Bestemmelse greb forstyrrende ind i noget bestaaende, saafremt den vendte op og ned paa noget, som faktisk fandt Sted; men det gør den jo ikke, for vi ere alle enige om, at her ikke benyttes den Slags Stoffer. Den griber altsaa slet ikke ind i eller vender op og ned paa noget, som findes Sted, den vil kun værne mod, at noget slikt kan finde Sted, den vil værne Konsumenterne her i Landet imod at erholde lige skadelige Stoffer i disse Levnedsmidler, Smør og Margarine.

Men fremfor alt kan det vist ikke nægtes, at en Lovbestemmelse som denne absolut maa virke som en Kellame for det danske Smør i Udlandet. Det er ikke nok for Danmark at følge med Tiden og komme bag efter de andre, det gælder netop om, at vi paa dette Omraade, hvor vi altid ere gaaede forud for de andre Lande og have staaet som Nr. 1, ogsaa i dette Tilfælde vedblivende hæbde vor Stilling som Nr. 1. Derfor

synes jeg, at alt taler for, at vi søge at hæbde vort Renomme i Udlandet og særlig i England ved at vedtage denne Bestemmelse, som ikke tilintetgør noget som helst i de bestaaende Forhold, men kun betrygger og garanterer England imod at modtage Smør herfra, som indeholder sundhedsfarlige Stoffer. Jeg tror, at det muligvis vilde være uanstændigt for de oversjøiske Lande, s. Eks. Australien, der nu rykke os ind paa Livet med deres Konkurrence paa Smørmarkedet i England, helt at udelukke andre Præserveringsstoffer end Kogsalt; det er kun en Opfattelse, jeg har, som muligvis ikke er korrekt, men faktisk er det, at de nu benytte det og endog gaa i temmelig stor Maalestof, og vi ville altsaa komme det australske Smør saa decideret i Forkøbet ved den Garant, England vil saa for, at det Smør, som udføres fra Danmark, ikke indeholder noget af de nævnte skadelige Stoffer.

Jeg vil paa det varmeste anbefale det høje Ting ikke at vedtage det ærede Medlems Ændringsforslag.

Mourier-Petersen: Af de Forandringer, som ved det foreliggende Lovforslag af Regeringen ere foretagne i den gældende Margarinelov af 1ste April 1891, er der ingen, som jeg tillægger saa stor Betydning som Bestemmelsen i § 10, 1ste Punktum, hvori det er forbudt at anvende andre Konserveringsmidler i Smør end netop Kogsalt, og jeg kan ikke andet end være den højstærede Indenrigsminister meget taknemmelig for denne Bestemmelse. Jeg tror, at den i høj Grad vil bidrage til at styrke det gode Renomme, som vort Smør allerede nu har i England, og som det er os af en saa overordentlig stor Vigtighed at bevare. At Bestemmelsen er af Vigtighed og vil bidrage til det nævnte Formaal, fremgaar tydeligt af Professor Steins Erklæring, der findes som Bilag til Udvalgets Betænkning, og som jeg haaber, at ærede Medlemmer af Tinget have gjort sig bekendt med, og som jeg derfor skal henvise til. Professor Stein er en saa stor Autoritet paa dette Omraade, at jeg tror, hans Ord maa have en endog ogsaa betydelig Vægt, og jeg ved, at denne hans Anskuelse ogsaa deles af en anden Autoritet paa Smøromraadet, nemlig Professor Segelcke. Vi have altsaa god Grund til at tillægge denne Bestemmelse en høj Grad af Vigtighed og Betydning. Saaledes som Forholdene nu ere her i Landet: saa ugunstige for Landbruget, som de vel kunne være, er Smørret i det mindste for Tiden den eneste Artikel, hvortil Landbruget nyttter et lille Haab i sin Kamp for Eksistencen.